

Markó Béla

Mi a hűség?

Lehet, hogy mégis a hűtlenség a hűség?
Nem úgy, hogy elhagyod, akit szeretsz,
és hátat fordítasz a múltnak. Egy háznak.
Egy utcának. Egy városnak. A hazádnak is,
hogyha van. Másképpen gondolom ezt az
egészet. El kell ugyanis döntened, hogy
mi az igazság. Vagyis melyik az igazi?
Az-e, ami az évek során egymásra rakódott
rétegek alatt talán még mindig érintetlen?
Vajon azt kell-e továbbra is szenvedéllyel
szeretned? Végül is némi képzelőerővel
még láthatod. Az elragadtatás ilyenkor
annyit jelent, hogy elragad titeket a múlt,
magával visz, és megmutatja, milyenek
voltatok egykor. Élhetnél így is. De nem ez
a hűség. Akkor sem, ha vadul leszaggatod,
amit azóta mindketten magatokra öltöttetek,
és akkor sem, ha csak óvatosan simogatod,
ahol a legérzékenyebb. Míg felforrósodik.
Mint egy értő restaurátor finom ecsettel
a reneszánsz festményt. Eltávolítja az időt,
és felragyognak a színek. Annyira valódiak,
hogy teljesen valószerűtlenek. Előbukkan
egy elfelejtett fénycsík, egy aranyló
ruhaszegély, egy kávébarna mellbimbó,
egy rózsaszín ágyék. Hiszen ez mind itt van
most is, ha tényleg tudod, hogy mi a hűség.
Visszanézhetsz persze. Miért ne? Ám csakis
akkor leszel hűséges, ha képes vagy
hűtlen lenni ahhoz, aki voltál. Aki volt ő is.
Tudom, nehéz ezt megérteni. Pedig egyszerű.
A régi szerelem csak akkor ér valamit,
ha nap mint nap új is. Ha úgy szereted
a másikat, mintha sohasem láttad volna.
Ha ő is így szeret téged. Próbáld végigsimítani,
ami még megvan romló hazádból. Hegyeket,
völgyeket. Ne képzelődj! Ne emlékezz közben!
Amíg enélkül is érzed őket, hűséges vagy.

Planéta

Megálltam néhány lépésnyire, és hosszan figyeltem, hogy fáradhatatlanul dolgozik a planétás papagáj. Teljesen valószerűtlen, mesebeli madár volt a mi verebeinkhez vagy galambjainkhoz képest. Sőt, még a felcicomázott szajkó sem hasonlítható ehhez a piros, sárga, zöld vagy talán kék teremtményhez. Nem emlékszem pontosan a színekre, de egyfolytában tündökölt. A három lejt a planétás embernek kellett odaadni, és az ő intésére húzott a papagáj egy cédulát a dobozból. Arról a madárról tényleg el tudtam hinni, hogy megjósolja a jövőt. Tolongtak is körülötte sokan, és hangosan álmétkodtak, amikor egy-egy vállalkozó szellemű fiú vagy lány boldogan felolvasta, hogy milyen a háromlejes jövő. Úgy tűnik, a görbe csőrű, rikító madár mindenkiről tudta, mi vár rá. Mindannyian elégedettek voltak. Titkolóztak is egyesek, persze, eltakarták a többiek elől a széthajtott cédulát, de ők is jókedvűen mentek tovább. Gyűrögettem a zsebemben a három lejt. Nagyon szerettem volna megtudni, hogy mi lesz velem, de még kisgyerek voltam, nem mertem közelebb menni. Estefelé ismét arra jártam, éppen szedelőzködött a planétás ember, a ládikót a cédulákkal egy hátizsákba gyömöszölte, az asztalkát az egyik kezében vitte, a másik kezében drótkalitkában a papagájt. Gubbasztott kimerülten, szinte élettelenül ez a különös Kasszandra, mint egy összegyűrt trikolór. Nem lobogott már. Elszalasztottam a jövőt.

Mégis tökéletes

Egy belvárosi szálloda tizedik emeletén foglaltunk szobát. Amikor a milánói dómot építették, itt nyilvánvalóan nem volt semmi. Egészen pontosan még nem mondhatta senki erre a helyre, hogy itt. Csak azt, hogy ott. Nagyon magasan. Most meg innen nézzük az esti fényeket. A kivilágított dómot. Az öröklétet. Az ágyunk valamivel lejjebb van, mint a tornyok, nagyjából a tetőt díszítő kőoszlopok, a már-már lebegő kőcsipkék magasságában. Álmélkodva figyelik a hívek, ahogy röpködnek az angyalok. Ahogy majd járkalunk idefent évszázadok múlva. Itt vagyunk, ahol senki sem volt egykor. Megismétlődik a teremtés. Reggel pedig, ha letekintünk az egyik ház udvarára, sötétszürke patkányok futkároznak odalent a fűben. Szedegetnek valamit. Nem itt, hanem ott. Aztán alaposabban megvizsgálva rá kell jönnünk, hogy csak galambok. Mindegy. Meglátogatjuk a dómot. Mint aki kölcsönkérni átmegy a szomszédba. Ki tudja, hosszú esténk lesz ma. Kell az áhítat. Majd közben is ki-kinézünk a fényben úszó tornyokra. Végre itt, ahol nem lehattunk volna. Nem láthatta innen fentről az építőmester, amit épített, és mégis tökéletes. Lehet, hogy miután a paradicsomból kiűzött, minket sem látott többé soha a teremtő?